

גיבלי התחפש לרב־חובל, וסיפר שהוא יכול לשתות חבית ויסקי מבלי להשתכר. ככה הוא חושב.

א תמוז לא נהרגתי. המכונית בה נסעתי נפלה מגשר רידינג לתוך הירקון. מעקה הגשר נהרס, המכונית צללה למטה, התהפכה והתרסקה במים הרדודים. הגלגלים היו למעלה, ואני והנהג למטה, בפנים, לא נהרגנו. כי לא כל יום פורים.

מראה

בבית־החולים אמר לי המנתח להודות לאלוהים. הוא לא מאמין באלוהים, הוא אמר, אבל אחרי אתמול, אולי. אתמול היה יום־שישי, ופורים. המערכת שלחה את הצלב ואותי לכסות את הנשף היפה ביותר של פורים. הנשף המסורתי עודף מרק, הנחגג כבר 17 שנה.

גברת פוחובסקי הראשונה, אשת דוקטור פוחובסקי מראשוני תל־אביב ומייסד בית־החולים ברחוב לילינבלום, ערכה את הנשף הראשון. בתה, המהנדסת, ממשיכה במסורת. היא אינה מזמינה סתם ככה כל אחד. לא הגברת שאגי־פוחובסקי. היא מזמינה לנשף שלה רק אנשים חשובים, או עשירים. את העילית. היא חוקרת אודותם לפני שהיא מזמינה. היא מבררת המלצות. לא ככה סתם. לנשף התחפשות, שנערך ביום שישי, ב־מלון רמת־אביב, הוזמנו באופן "אישי ב־ החלטתי", כך היה כתוב בהזמנה, 400 אנשים חשובים ועשירים.

מתחת

אותו אם הוא התחפש ל — — — גיבלי שאל: "מי זה?" "כאילו שאתה לא יודע מי זה — — —", הן ציחקו.

"בחי שאני לא יודע מי זה. קוראים לי זלמנוביץ'." "לא! ברצינות?" הן כבר לא היו בטוחות כל־כך. אולי הצביעו להן על מישהו אחר והן טעו, הן חשבו.

"אני נשבע שקוראים לי זלמנוביץ'", הוא הרים את החיסקי למעלה, כשיד ימינו על ליבו ההולם. שודדים התקרב אליו. זה

הפרדסנים מראשוני־לציון, שולמית ובנימין מכנס, היו ליצינים עצובים ויפיים, בנשף התחפשות המסורתי עודף מרק, שהתקיים ברמת־אביב. מי שלא בא מחופש, לא נכנס לנשף. לזאת דאגה מארגנת־הנשף מזה שנים, הגברת שאגי־פוחובסקי.

מזכירו של בוגורין

לשעבר, יצחק נבון, שהוא כיום מנהל אנף התרבות במשרד התינוך והתרבות, התחפש לשודדיים. הוא סדד נשיקות מנערות יפות, וכששאלו אותו מי הוא, ענה: "אני רופא חשוב."

היה מזכירו האישי־לשעבר של ראש הממשלה לשעבר, יצחק נבון. גיבלי ידיו פנה אליו: "נכון שקוראים לי זלמנוביץ'?" "בטח", אמר שודדיהם, "כמו שלי קוראים מוישה".

וגיבלי, בחיך ניצחון, פנה לחדרניות הנבוכות: "אמרתי לכן!" מלכת־היופי, סגנית־מיס־תבל רינה חייס יעקובסון, מכרה גפרורים מתוך מגש, ב־גרבירשת ארוכות ומכנסיים קצרים. קנו ממנה גפרורים באלף לירות. בנדיבות לבה תרמה הכל לאילנשיל־פוליו. היא הסבירה לכולם שלא יביטו עליה שהיא ככה, ניר־

לגשר

אית עייסה קצת, כי יש לה כבר שלושה ילדים. וכולם אמרו לה שלא! לא יתכן. מלכה רוזנשטיין, בצמה בלונדית ארוכה וגרבירשת שחורים, אמרה לגברים הסורבים בים אותה כי בעלה בחוץ־לארץ, וזה היה מפתה מאד. זשיש לה גם שלושה ילדים, וזה היה עוד יותר מפתה. הארכיטקט רפי בלומנפלד התחפש ל־כלום. בנימין ושולמית מכנס היו ליצינים עצובים, והצבע הלבן שנמרח סביב הפה חדר לפיהם. כשדיברו, התיוו סביבם אבקה לבנה מהפה. מרים זוהר ובעלה אריה גלבלום היו מלחים, ושחקנית־הגולף הדרום־אפריקאית, פיליס מאייר, היתה קליאופטרה. מיסטר דדלי ויליאמס, מזכיר ראשון בשגרירות

מאת זיוה יריב

מוח קל. רופא אף־אוזן־גרון אמר: סדק קל באף. האורטופד אמר: הברכיים חבולות קלות. הרופא הכללי אמר: פציעה כללית בכל הגוף. אני שוכבת בבית־החולים. בעצם, אסור לי לכתוב. הרופא צריך להיכנס כל רגע, ויהיה אסון. אבל המערכת הרודנית שלחה להודיע שאם לא אמלא את הדף, יהיה אסון גדול יותר. אז מילאתי. ואתכם הסליחה.

הנכדה שידית פוחובסקי, נכדתו של אחד מסיידי תל־אביב, התחפשה לתמרור זרבים.

סג ראש=העיר שלום זיסמן קונה גפרור רים מרינה חייס־יעקובסון, מלכת־יופי לשעבר.